

Szeretlek, Uram, erősségem, kösziklám, váram és megmentőm!

Az Úrhoz kiáltok, aki dicséretre méltó, és megszabadulok ellenségeimtől.

Mert te gyújtasz nekem mécsest, Uram, fénysugarat küld Istenem a sötétségben.

Isten ruház fel engem erővel, és tökéletessé teszi utamat.

Oltalmazó pajzsodat adtad nekem, hozzám hajolsz, és felmagasztalsz.

Kedves Testvéreim!

Rendhagyó istentisztelet ez a mai, amit jelez az is, hogy most innen az oltár elől prédikálok. Rendhagyó istentisztelet, ahogyan az lenni szokott ilyenkor a tanév végén. Hálát adunk a lezáródó tanévért a diákokkal, szülőkkel, pedagógusokkal. Megköszönjük Istennek mindazt, amivel idáig vezetett. Úgy nevezzük ezt az istentiszteletet, hogy Te Deum laudamus. A latin kifejezés jelentése: Téged Uram dicsérünk, egy réges-régi énekre utal, amelyet majd mi is énekelni fogunk nemsokára. Ez a IV. századi ének egy Istent magasztaló ének. Persze minden egyes istentiszteleten dicsérjük Istent énekszóval, imádságban, de vannak különleges alkalmak, mint ez a mai is, amikor ezen a dicséreten van a hangsúly.

De mit is értünk azon, hogy „téged Uram dicsérünk”? Meg kell állnunk itt, mert ma még többször előkerül ez a dicséret dolog. Általában, ha valaki valamit jól csinált, megdicsérjük. Megdicsérem a gyerekeimet, mert ügyesek voltak, mert sok ötöst hoztak, mert elrakodtak, mert szépen viselkedtek. A tanítónénik megdicsérik a diákokat az év végén a jó teljesítményért, talán még jutalmat is adnak, a legjobb tanulók osztályfőnöki, igazgatói dicséretben, és könyvjutalomban részesülnek az iskolában. A főnök megdicséri a beosztottját, és talán még jutalmat is fizetnek egy-egy extra munkáért, jól elvégzett feladatért.

A te Deum laudamus hasonló ehhez, de azért nem feltétlen ugyanaz. Mert mi általában azért dicsérünk meg valakit, ha kiemelkedően teljesített. Istennel kapcsolatban – mivel őt nem tudjuk kihez mérni – ezért nem is tudjuk az ő kiemelkedő teljesítményét dicsérni. Az Isten dicséret azt jelenti, hogy annak ujjongok és örülök, hogy észrevettem a saját életem történéseiben az Istent, azt, hogy ő segített, támogatott, ott volt velem, és én mindezért neki hálás vagyok. Dicsérem, mert látom az életemben az ő munkáját.

Hálaadó dicséret tehát a te Deum laudamus. Hálaadás vagyunk azért, hogy mindez ideig megsegített az Isten. Azt mondtam, hogy rendhagyó ez a mai istentisztelet, de hadd tegyem, hozzá, hogy mindemelett rendkívüli is. Rendkívüli – hiszen nemcsak egy évről évre ismétlődő tanév lezárása közelít, hanem egy sokak/sokunk, de talán mondhatom mindannyiunk számára nagyon nehéz, sok-sok kihívással teli időszak is – reménységünk szerint – a vége felé tart.

A járvány alaposan felrúgta a számításainkat. Sokan nehéz helyzetbe kerültek, és még nem is látjuk, hogy milyen következményei lesznek mindezeknek. Ugyanakkor a remény már ott él mindenki benn, már látunk valami fényt az alagút végén, már kezd körvonalazódni valami. Úgy vagyunk vele, mint a fogságban lévő zsidó nép, amikor elkezd reménykedni, mert ezt az üzenetet kapja Istentől: *én újat cselekszem, most kezd kibontakozni, majd megtudjátok! Már készítem az utat a pusztában, a sivatagban folyókat fakasztok.* Várjuk ezt az újat, és közben összegezzük azt, ami mögöttünk van. Úgy, ahogyan egy gyermek megkapja a bizonyítványát a tanév végén, amelyben benne van egészen tömören összefoglalva mindaz, ami történt az elmúlt tanévben.

A mai napon eltértem az előre kijelölt alapigétől. Amikor elolvastam a mai nap – Szth.ü.u.2. vas. Zsoltárát, akkor úgy éreztem, hogy ez az ige, most ezen a TE Deumon, ezen az Istent dicsérő alkalmon sokkal inkább nekünk szól, bár hozzáteszem ugyanoda vezet, mint a kijelölt textus.

A 18. zsoltár válogatott versei, Dávid király hálaadó imádságát tartalmazzák, amelyben azért dicséri az Urat, mert segítette őt útján, és megmentette őt ellenségei kezéből. Dávid mögött egy egészen szörnyű időszak áll, amikor ezt a zsoltárt megírja. Külső és belső ellenségek, saját bűnének következményei, mind-mind ott vannak a háttérben. Mivel ehhez a részhez 18-as karikát kellene tenni, ezért most nem részletezem, csak néhány fejezetcím, aki szeretne egy szörnyű krimi olvasni, annak Sámuel 2. könyvének elejét ajánlom: Dávid és Betsabé, Amnón és Támár, Absolon és Seba lázadása, három évnyi éhínség majd harc a filiszteusokkal. Mindezek után Dávid Zsoltárt ír:

Szeretlek, Uram, erősségem, kösziklám, váram és megmentőm!

Az Úrhoz kiáltok, aki dicséretre méltó, és megszabadulok ellenségeimtől.

Mert te gyújtasz nekem mécsest, Uram, fénysugarat küld Istenem a sötétségben.

Isten ruház fel engem erővel, és tökéletessé teszi utamat.

Oltalmazó pajzsodat adtad nekem, hozzám hajolsz, és felmagasztalsz.

Vajon tudunk-e mi is így imádkozni, tudjuk-e mi is így dicsérni az Urat? Ehhez az kell, hogy valóban meglássuk az Isten tetteit – ahogyan Dávid is meglátta – még a legnehezebb, a legsötétebb időszakokban is.

Mert te gyűjtasz nekem mécses, Uram, fénysugarat küld Istenem a sötétségben. Ez a mondat engem két másik bibliai ígére emlékeztet:

Az első ami eszembe jutott a betlehemi történet, a sötét mezőn, a pásztoroknak megjelenő mennyei világosság, és az angyalok által közölt örömhír: üdvözítő született ma nektek. Igen, Isten fénysugarat küldött – az ő egyszülött fiát adta. És ez a fénysugár, valóban útmutatást ad. Ha Jézusra nézünk, akkor ő átsegít a nehézségeken. Mint a filmekben, amikor valaki nem mer átkelni a szakadék fölötti függőhídon, és a főhős azt mondja neki, csak rám nézz, ne nézz a mélységbe, csak énám figyelj, és akkor átérsz a túlsó partra. Csak Jézusra nézünk. Ő az, aki átsegít, aki segít a még a legsötétebb időkben is. Dávid már előre, hitben látta ezt. És elő is tör belőle az Isten dicsérő ének: *Szeretlek, Uram, erősségem, kösziklám, váram és megmentőm!*

A másik ami eszembe jutott, tulajdonképpen ugyanez: az ígére figyelés. Csak az előbbi a testté lett ígére: Jézusra, a másik pedig az írott és hirdetett ígére való figyelés.

Tóth Sándor bácsi, már idős, nyugdíjas lelkeszként néha helyettesként szolgált Pápán, amikor még ifis voltam. Ő minden igehirdetést ezzel a mondattal kezdett, amit akkor nem is értettem: A te igéd az én lábamnak szövétneke, vezess engem a te igéd útján. a 119. zsoltár egyik versének régies fordításában a szövétnek, azaz a mécses, vagy lámpás, amely megvilágítja a sötét utat az ember előtt: az Isten igéje. Sándor bácsi bizonyágtétele máig ott él bennem, minden egyes istentiszteleten, amikor megállok az oltár előtt ezt a mondatot mondom imádságként. Igen, Isten az igéjét adja nekünk, hogy biztos talajon álljon az életünk, ő az igéjén keresztül vezet. És én hányszor, de hányszor nem figyeltem oda rá. Elkalandoztam, nem foglalkoztam vele, azt gondoltam nem nekem szól... De Isten nem szűnt meg figyelmeztetni, jelezni, megvilágítani az utat, amelyen járom kellene. Érdemes az Isten igéjére figyelni. Ahogyan Dávid is tette, mert bár bűnbe esett, de Isten odarendelte Nátán prófétát, aki elmondta mi a helyes. Dávid legyinthetett volna rá, akár meg is ölethette volna a prófétát, de nem tette, hallgatott rá, és milyen jól tette. *Mert te gyűjtasz nekem mécses, Uram, fénysugarat küld Istenem a sötétségben.*

Még a legnehezebb, legsötétebb időszakokat is átvészeli az, aki az Isten igéjére figyel, és ahogy Dávidból belőlünk is előtör az Isten dicséret:

Szeretlek, Uram, erősségem, kösziklám, váram és megmentőm!

Talán eszünkbe jut erről a versről evangélikus köszönésünk, amelyben ugyanez fejeződik ki: Erős vár a mi Istenünk! Valóban erős vár, aki védelmez, akihez bármikor menekülhetünk, aki mindig ott van.

Egy sötét, nehéz időszak végének fényei látszanak. Tudunk-e hálát adni mindazért, amit ebben az időszakban kaptunk? Össze tudjuk-e gyűjteni, hogy mennyi mindennel ajándékozott meg az Isten minket?

Kiosztottunk papírt és tollakat itt a templomban.

Azt kérem, hogy az otthon lévőik is vegyenek elő egy papírt és írjuk le, mi az, ami nehéz volt az elmúlt időszakban.

Majd egy másik lapra azt írjuk, amit kaptunk, amiért hálásak vagyunk.

Vigyük így Isten elé bánatunkat és örömmünket.

A gyerekeket is kérem, hogy írják le, vagy rajzolják le egy lapra, mindazt, ami miatt szomorúak voltak, és egy másikra, aminek nagyon örültek ebben a tanévben.

Ezeket pedig jöjjünk és tegyük le ide az oltár elé. Egyik felén egy kővel, másik oldalon pedig egy mécses meggyújtásával. Az otthon lévőik pedig majd gondolatban és imádságban vigyék ezeket Isten éle.